

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 40Odi/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120208820
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricie Kepeňová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2021:3120208820.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v konaní pred sudkyňou Mgr. Patricií Kepeňovou v spore žalobcu: D. W., bydliskom XXX XX G. M. XX, občan Slovenskej republiky, právne zastúpeného: JUDr. Ľudmila Jurčová, advokátka so sídlom kancelárie Michalská ulica 9, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: A. C., bydliskom XXX XX N. E. XX, občan Slovenskej republiky, právne zastúpenému: JUDr. Anna Žedényiová, advokátka so sídlom kancelárie Palackého 85/5, 91101 Trenčín, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e s a oddĺženie žalovaného, o ktorom rozhodol Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 38Odk/446/2020-14 zo dňa 26.10.2020.

II. Žalobcovi s a p r i z n á v a právo na náhradu trov tohto konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 29.12.2020 domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného, o ktorom rozhodol Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 38Odk/446/2020-14 zo dňa 26.10.2020, pre nepoctivý zámer (č. l. 4-6, 32-33, 49). Poukázal na ustanovenia § 166f ods. 1, § 166g ods. 1, 2, 3 zákona č. 7/2005 Z. z. zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej ZKR) a uviedol, že v postavení veriteľa žalovaného ako dlžníka, si do konkurzu prihlásil pohľadávku v základnej 45 dňovej lehote, pričom o zapísaní pohľadávky do zoznamu pohľadávok vydal správca dlžníka veriteľovi potvrdenie. Žalobca žalovanému ako dlžníkovi požičal ešte v roku 2008 peňažné prostriedky celkom v sume 36.514,- eur. Žalovaný ako dlžník žalobcovi dobrovoľne nezaplatil z poskytnutej pôžičky vôbec žiadne plnenie. Žalobca sa svojho nároku domáhal v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 22Ro/236/2012. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, ktorým žalovaného ako dlžníka zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu istiny 36.514,- eur s 9% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 16.12.2011 do zaplatenia a nahradiť mu trov konania. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06.12.2012. Žalobca podal dňa 8.2.2013 návrh na vykonanie exekúcie, pričom exekučné konanie bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským pod sp. zn. EX 569/2013. Počas exekučného konania vedeného od roku 2013 neposkytol žalovaný ako dlžník žalobcovi dobrovoľne žiadne plnenie. Jediné plnenie, ktoré súdny exekútor od žalovaného ako dlžníka vymohol dňa 01.06.2013 bola suma 150,- eur. V rámci exekúcie súdny exekútor zistil, že žalovaný ako dlžník bol držiteľom motorového vozidla financovaného prostredníctvom UniCredit Leasing Slovakia pričom však bolo zistené, že žalovanému ako dlžníkovi bola zmluva vypovedaná ešte v roku 2009, predmet leasingu sa nepodarilo odobrať a na žalovaného ako dlžníka bolo podané trestné oznámenie pre trestný čin sprenevery. Žalovaný ako dlžník tak zjavne vedome nevydal predmet leasingu a tento užíval aj naďalej pričom tento majetok nebolo možné speňažiť ani v exekučnom konaní, Exekúcia vedená súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským bola dňa 25.3.2020 zastavená ako stará exekúcia z dôvodu podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože uplynula rozhodná doba. Ku dňu podania tejto žaloby nebol konkurz vedený na majetok dlžníka zastavený, ani zrušený. Žalobca podal dňa

21.04.2020 opätovný návrh na vykonanie exekúcie. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 49Ek/507/2020, pričom vedením exekúcie bola poverená súdny exekútorka JUDr. Eva Šteinerová, ktorá exekúciu vedie pod sp. zn. 171EX/199/2020 (ďalej súdna exekútorka). Podľa vyjadrení a zistení súdnej exekútorky JUDr. Evy Šteinerovej dlžník je od novembra 2016 zamestnaný v spoločnosti LEONI Slovakia, s.r.o. odš. z., Dobrá 1356, 914 01 Trenčianska Teplá. I napriek tomu, že je žalovaný ako dlžník od novembra roku 2016 zamestnaný, nepoukázal žalobcovi na úhradu dlhu žiadne ani len čiastočné plnenie. Súdna exekútorka exekučným príkazom vydaným 14.07.2020 doručenom zamestnávateľovi žalovaného ako dlžníka nariadila vykonávať zrážky zo mzdy vo výške 1/3 zo mzdy povinného. Exekučná zrážka žalovaného ako povinného zo mzdy predstavuje približne 600 -700,- eur, tieto zrážky sú vykonávané od augusta 2020. Žalovaný ako Dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 12.10.2020, pričom 30.10.2020 bol konkurz na majetok žalovaného ako dlžníka súdom vyhlásený. Žiadal, aby v súlade s § 166g ods. 3 ZKR prihladal prisnejšie na uvádzané skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u žalovaného z dôvodu, že žalovaný má skúsenosti s podnikaním a v minulosti pôsobil resp. v súčasnej dobe pôsobí ako vedúci zamestnanec, resp. pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti. Žalovanému ako dlžníkovi záväzok voči žalobcovi vznikol ešte v čase, keď dlžník vykonával podnikateľskú činnosť na živnosť, trval v čase keď sa dlžník zamestnal a poberal príjem z tejto činnosti a z ktorého bolo možné záväzky vysporiadať. Žalovaný tak neučinil, neuviedol dôvody akceptovateľné pre takéto správanie, preto mu podľa názoru žalobcu nepatrí ochrana voči veriteľom, ktorých poškodil a následne účelovo podal návrh na oddĺženie, aby sa tak zbavil svojich dlhov, aj napriek skutočnosti, že jeho príjem umožňoval a umožňuje splatenie jeho záväzkov. Ak žalovaný disponuje majetkom alebo stálym príjmom je jeho prvoradou povinnosťou uspokojovať svojich veriteľov a len v prípade ak je uspokojovanie jeho záväzkov objektívne nemožné, malo by byť dlžníkovi umožnené oddĺženie a aj to v rozsahu, aby došlo aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov. Žalobca ďalej uviedol, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaný nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihladnutím na okolnosti musel vedieť, žalovaný bol zamestnaný pričom jeho príjem musel v tom čase predstavovať sumu cca 1.600,- eur (vzhľadom na tretinové zrážky z jeho mzdy v sume priemerne minimálne 600-700,- eur, ktoré boli vykonané počas exekúcie u JUDr. Šteinerovej od augusta 2020), teda v čase podania návrhu mal vedomosť o výške mzdy čo je objektívne suma, z ktorej by vedel uhrádzať svoje záväzky. Jednou z podmienok pre vyhlásenie konkurzu je platobná neschopnosť dlžníka. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Z hľadiska gramatického výkladu je zrejmé, že sloveso "plniť" je v tzv. nedokonavom vide, ktorý pomenúva dej, ktorý je nedokončený, stále prebieha, stále trvá. Predpokladom platobnej neschopnosti je skutočnosť, že fyzická osoba nie je schopná ani len čiastočne plniť svoj záväzok. Neschopnosť plniť svoj záväzok musí byť všeobecná. Musí byť zrejmé, že plnenie záväzku je pre dlžníka nemožné. Ak teda dlžník je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, nie je však ochotný ju hradiť, nie je možné takého dlžníka považovať za platobne neschopného, čo vyslovil vo svojom rozhodnutí aj NS ČR v uznesení zo dňa 06. septembra 2005, sp. zn. 29 Odo 236/2003. Platobná neschopnosť je jednou z podmienok, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby fyzická osoba mohla podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa štvrtej časti ZKR. Žalovaný ale zároveň nemá právny nárok na oddĺženie v prípade ak nesplní všetky podmienky predpokladané zákonom. V kontexte na všetky vyššie uvedené skutočnosti je žalobca toho názoru, že zámer dlžníka oddĺžiť sa v danom prípade nie je poctivý a primárnym cieľom, ktorý dlžník oddĺžením sleduje je neuhradiť žalobcovi žiadne plnenie. Žalobca v súčasnej dobe zastáva (prihladnuc k výške príjmu dlžníka) vedúcu pozíciu, je zrejmé že dlžník za obdobie 4 rokov čo je zamestnaný mohol poskytnúť žalobcovi aspoň čiastočné plnenie čím by jeho pohľadávku aspoň čiastočne splácal, avšak neurobil tak. Návrh na vyhlásenie konkurzu podal dlžník až potom ako voči nemu žalobca inicioval v poradí už druhé exekučné konanie. Zo správania sa dlžníka od vzniku záväzku voči žalobcovi je jednoznačné, že jeho primárnym cieľom nebolo záväzok nikdy splniť, teda celkom zjavne mal zámer svojho veriteľa poškodiť. Žalobca doplnil, že žalovaný ako dlžník priložil k návrhu na vyhlásenie konkurzu výpis z registra exekúcií, z ktorého je zrejmé, že by voči nemu mali byť vedené dve exekučné konania. Exekučné konanie vedené u JUDr. Martina Hermanovského však bolo zastavené, resp. táto exekúcia bola zastavená ako stará exekúcia o čom súdny exekútor vyhotovil oznámenie dňa 14.6.2020. Žalobca preto podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie v 30 dňovej lehote, čím sa však neobnovuje pôvodná exekúcia, ktorá bola zastavená. Poukázal na ustanovenie § 8 ods. 5 zákona 233/2019 Z. z. a uviedol, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie JUDr. Šteinerovej dňa 17.6.2020. V uvedenej exekúcii sa vymáha rovnaká pohľadávka ako tomu bolo v exekučnom konaní vedenom u JUDr. Hermanovského. Žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 12.10.2020. Pri podávaní návrhu bol žalovaný právne zastúpený advokátkou. Preto má žalobca za to, že nebola splnená zákonná podmienka na vyhlásenie konkurzu - trvanie exekúcie na majetok dlžníka v čase podania

návrhu na vyhlásenie konkurzu aspoň 1 rok (exekúcia u JUDr. Hermanovského, ktorá prebiehala od roku 2013 bola ukončená ešte predtým než dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu a nová exekúcia u JUDr. Šteinerovej začala de facto udelením poverenia exekútorovi teda 17.06.2020 pričom ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu trvala cca 4 mesiace). Z príloh k návrhu na vyhlásenie konkurzu konkrétne zo životopisu žalovaného ako dlžníka je tak zrejmé, že od roku 2017 zastáva v zamestnaní postavenie vedúceho zamestnanca - majstra. Tvrdenie žalovaného v opise životnej situácie, ktorú uviedol žalovaný ako dlžník v pripojenom životopise, že ho exekúcia o všetko pripravila, nie je založené na pravde, nakoľko JUDr. Hermanovský za celú dobu trvania exekúcie (od roku 2013 do roku 2020) vymohol sumu 150,- eur, pričom už v čase začatia tohto exekučného konania sa žalovaný štylizoval do postavenia nemajetnej osoby. Z tohto opisu je zrejmé aj to, že primárnym dôvodom podania návrhu na vyhlásenie konkurzu je, že exekútor JUDr. Šteinerová vykonávala zrážky zo mzdy žalovaného v rozsahu, že mu zvyšok (žalovaným tvrdených 400,- eur) nestačí na živobytie. Napriek tomu dobrovoľne žalobcovi neuhradil ani časť dlhu. Žalovaný ako dlžník nemá poctivý zámer aj s poukazom na ustanovenie § 166g ods. 2 písm. c) keď v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu, a to informácia o exekučnom konaní, resp. dĺžke trvania exekučného konania v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nakoľko žalovaný (v konaní právne zastúpený) minimálne z výpisu z centrálného registra exekúcií musel vedieť, že nie je možné paralelne viesť dve exekučné konania na vymoženie tej istej pohľadávky. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný v minulosti prevádzal svoj nehnuteľný majetok (v období kedy trval jeho záväzok voči žalobcovi) a aj napriek speňaženiu majetku žalobcovi neuhradil ani časť dlžnej sumy; že čistá mzda žalovaného je oveľa vyššia ako to žalovaný deklaroval v životopise priloženom k návrhu na vyhlásenie konkurzu a pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného sa v jeho prípade nejednalo o platobne neschopnú osobu.

2. Žalovaný k žalobe doručil súdu dňa 27.04.2021 písomné vyjadrenie (č. I. 133), v ktorom poukázal na § 3 ods. 2 ZKR a uviedol, že dôvodom podania návrhu na oddĺženie konkurzom bolo, že v rozhodnom období mal viacero veriteľov, voči ktorým mal splatné peňažné pohľadávky po lehote splatnosti. Okrem žalobcu boli veritelia žalované ešte ďalšie tri fyzické osoby, ktorým taktiež nebol žalovaný schopný plniť. Jedná sa o pohľadávky, ktoré vznikli ešte v minulosti. V danom prípade je potrebné skúmať podmienky schopností a možností splácania aj voči ostatným veriteľom žalovaného, a nie len voči žalobcovi, pričom dôkazné bremeno v tomto smere má žalobca. Pre účely naplnenia ustanovenia § 3 ods.2 ZKR je postačujúce, aby boli splnené podmienky čo i len pri jednom ktoromkoľvek veriteľovi dlžníka, a nie len voči žalobcovi. Na exekútorskom úrade JUDr. Martin Hermanovský - súdny exekútor prebiehalo na základe poverenia vydaného Okresným súdom Trenčín zo dňa 04.03.2013 pod EX 569/2013 exekučné konanie v exekučnej veci oprávneného D. W. proti povinnému A. C. na základe exekučného titulu Okresného súdu Trenčín zo dňa 09.11.2012 č. k. 22 Ro/236/2012. Výkon exekúcie sa viedol viacerými spôsobmi, okrem iného aj exekúciou zrážkami zo mzdy a iných príjmov, resp. prikázaním pohľadávky z účtu (zablokovaním účtu žalovaného ako povinného). Bolo preto vecou súdneho exekútora akým spôsobom, v akom rozsahu bude viesť výkon rozhodnutia v prospech žalobcu ako oprávneného z exekúcie na majetok žalovaného. Žalovaný bol v tom, že uspokojenie dlhu žalobcu sa realizuje nariadeným výkonom rozhodnutia /je v rézii súdneho exekútora/, za ktorý zodpovedá, riadi a vykonáva súdny exekútor. Po dobu, po ktorú sa viedla exekúcia č. k. EX 569/2013, minimálne od roku 2016, bol žalovaný ako povinný z exekúcie aj zamestnaný, a preto objektívne nič nebránilo súdnemu exekútorovi k tomu, aby boli na základe rozhodnutia súdneho exekútora vykonávané aj zrážky zo mzdy žalovaného a hradila sa tým pohľadávka žalobcu. Z tohto dôvodu nie je pravda, že žalovaný nemal záujem a sa vyhýbal, resp. maril exekučné konanie EX 569/2013, s úmyslom neuhradiť pohľadávku žalobcu. Na základe exekučného príkazu, by jednoducho zamestnávateľ zadržal a zrazil časť mzdy žalovaného a poukázal v prospech žalobcu. Zo žiadneho konania žalovaného s poukazom na hore uvedené preto nevyplýva, že by žalovaný maril po 2012, resp. po 2013 exekučné konania. Práve naopak, žalovaný rešpektoval prebiehajúcu exekúciu, riadne sa zamestnal a dosahoval príjem, ktorý bolo možné pre účely exekúcie postihnúť výkonom rozhodnutia. Prevody nehnuteľností, na ktoré poukazuje žalobca, sa realizovali v rokoch 2010, 2011 a 2012, t. j. pred právoplatnosťou exekučného titulu a pred začatím exekučného konania. Nie je možné sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že dlžník bol schopný plniť splatnú pohľadávku voči žalobcovi aspoň čiastočne, ale nie ochotný ju hradiť. Schopnosť plniť, resp. hradiť pohľadávku, a to čo i len po jednom eure bude mať dlžník predsa vždy, a preto nemožno schopnosť dlžníka splácať absolutizovať. V rámci každej exekúcie vždy povinnému zostane istá časť finančných prostriedkov, a preto povinný nikdy nebude úplne bez akéhokoľvek príjmu, z ktorého by mohol čo i len

1,- Euro zaplatiť veriteľovi. Oddĺženie žalovaného nie je účelné alebo špekulatívne, ako sa to snaží predostrieť žalobca, nakoľko od roku 2013 mal žalovaný dostatok času a priestoru tak spraviť keby chcel, a až do roku 2020 tak nespravil. Podriadil sa a rešpektoval exekúciu z roku 2013, ktorá bola plne v rukách súdneho exekútora. Zároveň u žalovaného nedošlo k žiadnemu konaniu napĺňajúce dôvod podľa § 166g ZKR, t. j. nebol preukázaný niektorý z dôvodov nepoctivého zámeru žalovaného.

3.1. Žalobca dňa 05.05.2021 doručil súdu písomné vyjadrenie (č. I. 140-141), v ktorom sa vyjadril k jednotlivým tvrdeniam žalovaného k žalobe:

3.2. Tvrdenie žalovaného, že: „ Dôvodom podania návrhu na oddĺženie konkurzom žalovaným bolo, že v rozhodnom období mal viacero veriteľov, voči ktorým mal splatné peňažné pohľadávky po lehote splatnosti. Okrem žalobcu boli veritelia žalované ešte ďalšie tri fyzické osoby, ktorým taktiež nebol žalovaný schopný plniť. Jedná sa o pohľadávky, ktoré vznikli ešte v minulosti. V danom prípade je potrebné skúmať podmienky schopnosti a možnosti splácania aj voči ostatným veriteľom žalovaného, a nie len voči žalobcovi, pričom dôkazné bremeno v tomto smere má žalobca.“ Žalobca tvrdenie popiera a dodáva, že zo správania sa žalovaného ako dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, najmä z povinnej prílohy návrhu na vyhlásenie konkurzu - životopisu žalovaného ako dlžníka je zrejmé, že žalovaný ako dlžník jasne popisuje výlučne dlh z roku 2012 voči D. W., pričom súčasne uvádza, že splátky exekútorovi ho o všetko pripravili. V prospech žalobcu sa zrážky zo mzdy žalovaného vykonávajú od augusta 2020. Žalovaný ako dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu v septembri 2020. Okrem toho do konkurzu si pohľadávky prihláškami uplatnili len dvaja veritelia a to Slovenská sporiteľňa, a.s. ako nezabezpečenú pohľadávku v sume 602,74 eura a žalobca. Žiadni ďalší dvaja alebo traja veritelia-fyzické osoby, ktorých dlžník síce uviedol v zozname veriteľov, si svoje pohľadávky do konkurzu neprihlásili, existenciu týchto pohľadávok dlžník ani nepreukázal. Okrem toho voči dlžníkovi bolo vedené jediné exekučné konanie a to v prospech žalobcu. Je preto logické vyvodiť, že si minimálne voči Slovenskej sporiteľni, a.s. dlh plnil. Ak dlžník tvrdí, že je zamestnaný od roku 2016, žalobca spochybňuje aj jeho neschopnosť plniť si záväzky voči svojim veriteľom prihladnuc na výšku mzdy, ktorú z pracovného pomeru poberal, pričom dobrovoľne minimálne žalobcovi neplnil nič. Žalovaný ako dlžník mal prostriedky na aspoň čiastočné uspokojovanie svojich veriteľov, pričom k výkladu „platobnej schopnosti,“ žalobca stanovisko zaujal.

3.3. Tvrdenie žalovaného, že: „Žalovaný bol v tom, že uspokojenie dlhu žalobcu sa realizuje nariadeným výkonom rozhodnutia...“, Žalobca tvrdenie popiera a dodáva, že žalovaný musel veľmi dobre minimálne z výplatných pások vedieť, že mu zamestnávateľ exekučné zrážky zo mzdy na príkaz JUDr. Hermanovského nevykonáva. Naopak, ihneď ako začal zamestnávateľ vykonávať zrážky zo mzdy na príkaz súdnej exekútorky JUDr. Šteinerovej, podal dlžník návrh na vyhlásenie konkurzu.

3.4. Tvrdenie žalovaného, že: „ Prevody nehnuteľností, na ktoré poukazuje žalobca, sa realizovali v rokoch 2010, 2011 a 2012, tj. pred právoplatnosťou exekučného titulu a pre začatím exekučného konania.“ Žalobca tvrdenie popiera a dodáva, že toto tvrdenie je irelevantné nakoľko zákon o konkurze a reštrukturalizácii nedefinuje dĺžku obdobia pred vyhlásením konkurzu, ktorá je preskúmateľná z hľadiska poctivosti zámeru žalovaného ako dlžníka oddĺžiť sa. Okrem toho k prevodom tohto nehnuteľného majetku dlžníkom došlo až potom ako v roku 2008 uzatvoril žalovaný ako dlžník so žalobcom zmluvu o pôžičke pričom ani z výťažku z tohto predaja žalovaný ako dlžník žalobcovi nevrátil ani časť dlhu.

3.5. Tvrdenie žalovaného, že: „Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že dlžník bol schopný plniť splatnú pohľadávku voči žalobcovi aspoň čiastočne, ale nie je ochotný ju hradiť. ...“ Žalobca tvrdenie popiera a dodáva, že jeho výklad platobnej ne/schopnosti vychádza aj z už vydaných súdnych rozhodnutí slovenských súdov, ktoré sa zaoberali otázkou zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer a s poukazom na uvedené bol konkurz zrušený. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Z hľadiska gramatického výkladu je zrejmé, že sloveso "plniť" je v tzv. nedokonavom vide, ktorý pomenúva dej, ktorý je nedokončený, stále prebieha, stále trvá. Predpokladom platobnej neschopnosti je skutočnosť, že fyzická osoba nie je schopná ani len čiastočne plniť svoj záväzok. Neschopnosť plniť svoj záväzok musí byť všeobecná. Musí byť zrejmé, že plnenie záväzku je pre dlžníka nemožné. Ak teda dlžník je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, nie je však ochotný ju hradiť, nie je možné takého dlžníka považovať za platobne neschopného. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 8Odi/1/2018; uznesenie NS

ČR zo dňa 06. septembra 2005, sp.zn. 29 Odo 236/2003 a Nález Ústavného súdu SR z10.01.2017, sp. zn. III ÚS 570/2016.

3.6. Tvrdenie žalovaného, že: „Oddĺženie žalovaného nie je účelné alebo špekulatívne, ako sa to snaží predostrieť žalobca, nakoľko od roku 2013 mal žalovaný dostatok času a priestoru tak spraviť keby chcel a až do roku 2020 tak nespravil. " ... Žalobca tvrdenie popiera a dodáva, že žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu až potom a práve preto, že mu zamestnávateľ na pokyn JUDr. Šteinerovej začal vykonávať zrážky zo mzdy, keďže do septembra 2020 žiadny iný majetok nemal a ten čo mal (mzdu) nebol nijako postihovaný v dôsledku exekúcie. Okrem toho podmienky na oddĺženie boli v období do 28.02.2017 diametrálne odlišné od súčasne platnej právnej úpravy, ktorá umožňuje prejsť celým procesom v prípade zistenej nemajetnosti v lehote cca 70 dní.

4. Žalobca označil nasledovné dôkazy: potvrdenie správcu zo dňa 16.12.2020 o zapísaní pohľadávky; súhrnná prihláška žalobcu; súdny spis OS Trenčín sp. zn. 22Ro/236/2020; exekučný spis JUDr. Martina Hermanovského sp. zn. EX 569/2013; správa o priebehu exekúcie EX 569/2013 z januára 2016; Upovedomenie o zastavení starej exekúcie EX 569/2013; výpis zo živnostenského registra Obvodného úradu Trenčín číslo: XXX-XXXXX; exekučný spis 171 EX/199/2020 JUDr. Evy Šteinerovej; mailová správa z 23.11.2020 od súdnej exekútorky JUDr. Šteinerovej k výške vymoženej sumy; konkurzný spis vedený OS Trenčín pod sp. zn. 38OdK/446/2020; oznámenie o ukončení starej exekúcie EX 569/2013; poskytnutie súčinnosti správcom JUDr. Birošovou zo dňa 16.12.2020; návrh na vyhlásenie konkurzu zo dňa 12.10.2020; rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 10.09.2020; indikatívna informácia v CRE zo dňa 07.10.2020; životopis žalovaného zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu; zoznam veriteľov žalovaného zo dňa 07.10.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu; zoznam aktuálneho majetku žalovaného zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu; zoznam majetku väčšej hodnoty, ktorý žalovaný - dlžník vlastnil v posledných troch rokoch zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu; oznámenie OÚ TN katastrálny odbor zo dňa 04.01.2021 s LV XXXX, 9799 pre k. ú. F.; mailová komunikácia medzi LEONI Slovakia spol. s r. o. a súdnou exekútkou JUDr. Šteinerovou s čistým zárobkom žalovaného; zmluva o pôžičke zo dňa 19.10.2010, uzavretá medzi stranami sporu.

5. Žalovaný označil nasledovné dôkazy: podacie lístky 6 ks o úhradách adresátovi JUDr. Ján Šoltés; výplatné pásky 9/2019 až 3/2021 okrem 10/2020; vkladové potvrdenia Tatra banky, a.s. 23 ks; vkladové potvrdenia ČSOB, a.s.; vkladové potvrdenia VÚB, a.s. 18ks.

6. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením všetkých vyššie uvedených listinných dôkazov, pričom výsluch žalobcu ani žalovaného nebol stranami sporu navrhovaný.

7. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že:

1/- žalovaný bol platobným rozkazom tunajšieho súdu č. k. 22Ro/236/2012-23 zo dňa 09.11.2012 právoplatným dňa 06.12.2012 zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 36.514,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 36.514,- eur od 16.12.2011 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania vo výške 2.190,50 eura titulom súdneho poplatku a právnemu zástupcovi navrhovateľa trovy právneho zastúpenia vo výške 1.217,28 eura. Pohľadávka vyplývala zo zmluvy o pôžičke zo dňa 13.08.2008 uzavretej medzi stranami sporu (pričom tieto skutočnosti vyplývajú z pripojeného spisu OS Trenčín sp. zn. 22Ro/236/2020);

2/- na základe exekučného titulu uvedeného v bode 1/ bolo vedené exekučné konanie súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským pod sp. zn. EX 569/2013, pričom exekúcia bola zastavená ex lege podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK uplynutím rozhodnej doby dňa 01.01.2020. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie (§ 5 ods. 1 ZoUNEK) vydal súdny exekútor dňa 25.03.2020 a bolo doručené PZ oprávneného 23.03.2020 (§ 5 ods. 3 ZoUNEK); oznámenie o ukončení starej exekúcie (§ 8 ods. 3 ZoUNEK) zo dňa 14.06.2020 doručil súdny exekútor PZ oprávneného dňa 15.06.2020; v predmetnej exekúcii bolo vymožených 150,- eur (pričom tieto skutočnosti vyplývajú z exekučného spisu JUDr. Martina Hermanovského sp. zn. EX 569/2013 a exekučného spisu 171 EX/199/2020 JUDr. Evy Šteinerovej na č. l. 82-130);

3/- po zastavení starej exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským, bolo vydané poverenie na vymoženie pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu uvedeného v bode 1/ dňa 17.06.2020 pre súdneho exekútora JUDr. Evu Šteinerovú, pričom boli na základe príkazu na začatie exekúcie zo dňa 02.07.2020 (č. l. 103) a exekučného príkazu zo dňa 14.07.2020 (č. l. 100) vykonané zrážky zo mzdy žalovaného (tvrdenie žalovaného v životopise zo dňa 18.08.2020 ako prílohe k návrhu na oddĺženie formou konkurzu) mesačne vo výške cca 800,- eur (pričom tieto skutočnosti vyplývajú

z exekučného spisu JUDr. Martina Hermanovského sp. zn. EX 569/2013 a exekučného spisu 171 EX/199/2020 JUDr. Evy Šteinerovej na č. I. 82-130);

4/- žalovaný bol v rokoch 2008-2013 zamestnaný ako člen SBS v spoločnosti BONUL, v rokoch 2009-2012 bol SZČO s IČO 44596499, v rokoch 2013-2017 nezamestnaný a od roku 11/2016 zamestnaný ako spočiatku operátor a neskôr ako majster, resp. tím líder (pričom tieto skutočnosti vyplývajú zo životopisu zo dňa 18.08.2020 ako prílohy k návrhu na oddĺženie formou konkurzu č. I. 39-40, mailovej komunikácie medzi LEONI Slovakia spol. s r. o. a súdnou exekútorkou JUDr. Šteinerovou s čistým zárobkom žalovaného č. I. 55 - 56z výpisu zo živnostenského registra Obvodného úradu Trenčín číslo: XXX-XXXXX č. I. 147);

5/- výška zárobku žalovaného predstavovala v roku 2020 sumu cca 1200,- eur (za 11/2020 sumu 1756,85 eura) (č. I. 56);

6/- žalovaný bol oddĺžený formou konkurzu; do konkurzu sa prihlásili dvaja veritelia: žalobca s pohľadávkou v celkovej výške 66.666,47 eura a Slovenská sporiteľňa, a.s. s pohľadávkou v celkovej výške 602,74 eura; konkurz bol zrušený podľa § 167 v ods. 1 ZKR, pričom správca zistil, že dlžník - žalovaný nemá žiaden majetok a konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu (pripojený konkurzný spis vedený OS Trenčín pod sp. zn. 38OdK/446/2020);

7/- žalovaný v rokoch 2010, 2011 a 2012 realizoval prevody nehnuteľností vo svojom vlastníctve (oznámenie OÚ TN katastrálny odbor zo dňa 04.01.2021 s LV XXXX, XXXX pre k. ú. F.; mailová komunikácia medzi LEONI Slovakia spol. s r. o. a súdnou exekútorkou JUDr. Šteinerovou s čistým zárobkom žalovaného č. I. 50 - 54).

8. Medzi stranami sporu bolo sporné:

- nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh (§ 166g ods. 2 písm. e) ZKR);

- nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť (§ 166g ods. 2 písm. f) ZKR);

- nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom (§ 166g ods. 2 písm. g) ZKR);

- nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR).

9.1. Z pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38OdK/446/2020 (ktorého súčasťou sú listinné dôkazy žalobcu: poskytnutie súčinnosti správcom JUDr. Birošovou zo dňa 16.12.2020 (č. I. 35); návrh na vyhlásenie konkurzu zo dňa 12.10.2020 (č. I. 36); rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 10.09.2020 (č. I. 37); indikatívna informácia v CRE zo dňa 07.10.2020 (č. I. 38); životopis žalovaného zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu (č. I. 39-40); zoznam veriteľov žalovaného zo dňa 07.10.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu (č. I. 41); zoznam aktuálneho majetku žalovaného zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu (č. I. 42); zoznam majetku väčšej hodnoty, ktorý žalovaný - dlžník vlastnil v posledných troch rokoch zo dňa 18.08.2020 ako príloha k návrhu na oddĺženie formou konkurzu (č. I. 43)) súd zistil, že žalovaný podal prostredníctvom Centra právnej pomoci dňa 13.10.2020 návrh na vyhlásenie konkurzu; v zozname majetku a v zozname majetku väčšej hodnoty, ktorý dlžník vlastnil v posledných rokoch, žalovaný neuviedol žiaden majetok; žalovaný je zamestnaný, pričom v rokoch 2008-2013 bol zamestnaný ako člen SBS v spoločnosti BONUL, v rokoch 2009-2012 bol SZČO s IČO 44596499, v rokoch 2013-2017 nezamestnaný a od roku 11/2016 je zamestnaný spočiatku vo funkcii operátor a neskôr majster, resp. tím líder. Výška zárobku žalovaného predstavovala v roku 2020 sumu cca 1200,- eur, za mesiac november 2020 sumu 1756,85 eura; žalovaný bol uznesením č. k. 38OdK/446/2020-14 zo dňa 26.10.2020, právoplatným dňa 31.10.2020 oddĺžený formou konkurzu; voči žalovanému sa ku dňu 07.10.2020 viedla exekúcia na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 49Ek/507/2020 súdnym exekútorom JUDr. Evou Šteinerovou pod sp. zn. 171 EX/199/2020 na istinu 36.514,- eur s príslušenstvom a na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 49Er/337/2013 súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským pod sp. zn. EX 569/2013 na istinu 36.514,- eur s príslušenstvom; v konkurze si prihlásili pohľadávky veritelia žalovaného: žalobca s pohľadávkou v celkovej výške 66.666,47 eura a Slovenská sporiteľňa, a.s. s pohľadávkou v celkovej výške 602,74 eura; konkurz bol zrušený podľa §

167 v ods. 1 ZKR, pričom správca zistil, že dlžník - žalovaný nemá žiaden majetok a konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

9.2. Z vkladových potvrdení VÚB, a.s., Tatra banky, a.s., ČSOB, a.s., poštových poukážok a vyjadrenia žalovaného na pojednávaná vyplýva, že žalovaný splácal dlhy voči svojim iným veriteľom ako žalobcovi v rokoch 2017 až 2020.

9.3. Z exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Martina Hermanovského sp. zn. EX 569/2013, exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Evy Šteinerovej sp. zn. 171 EX/199/2020 (č. I. 82-130) a vyjadrení strán sporu vyplýva, že žalovaný v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským neoznámil zmenu svojich pomerov spočívajúcu v zamestnaní sa na trvalý pracovný pomer.

9.4. Z výplatných pásov na č. I. 155-172 vyplýva, že od júla 2020 do marca 2021 (okrem októbra, t. j. 8 mesiacov) bolo žalovanému exekvovaných 7.386,60 eura (733,92 + 756,91 + 947,25 + 1.327,19 + 935,81 + 969,87 + 891,95 + 823,70), t. j. priemerne 923,32 eura mesačne.

10. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

11. Podľa § 192 CSP skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak.

12. Podľa § 3 ods. 2 tretia a štvrtá veta zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZKR) fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

13. Podľa § 166e ods. 1 ZKR, o oddĺžení rozhodne súd v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo v uznesení o určení splátkového kalendára tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§166a) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze alebo splátkovým kalendárom. V uznesení súd uvedie znenia zákonných ustanovení, ktoré upravujú o ktoré dlhy ide.

14. Podľa § 166f ods. 1 ZKR veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

15. Podľa § 166d ods. 1 ZKR dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

16. Podľa § 166d ods. 2 ZKR dlžník nemá poctivý zámer najmä ak: a) v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť; na majetok nepatrné hodnoty súd neprihliada, b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť; na drobných veriteľov sa neprihliada, c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu, d) bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať, e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že

sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh, f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, g) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom, h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa, i) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár, j) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa, k) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci, l) dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

17. Podľa § 166g ods. 3 ZKR súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

18. Podľa § 166g ods. 4 ZKR súd prihliada miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý dosiahol iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, má vážne zdravotné problémy, na čas alebo trvalo stratil obydľie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti.

19. Podľa § 48a vyhl. č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva, že majetkom väčšej hodnoty sa rozumie majetok, ktorého súpisová hodnota presahuje 2000 eur.

20. Súd v prvom rade skúmal splnenie procesných podmienok. Žalobca je aktívne legitimovaným na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia na základe ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR. Konkurz vyhlásený na majetok žalovaného je vedený Okresným súdom Trenčín, v rámci ktorého si žalobca prihlásil pohľadávku voči žalovanému ako dlžníkovi. Uznesenie č. k. 38OdK/446/2020-14 zo dňa 26.10.2020 o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 210/2020 dňa 30.10.2020 s účinkami 31.10.2020. Šesťročná lehota na podanie žaloby na zrušenie oddĺženia začala plynúť dňom 01.11.2020. Žalobca podal žalobu dňa 29.12.2020, teda v zákonnej lehote.

21. Ďalej súd skúmal, či v danom prípade boli naplnené znaky konania dlžníka s nepoctivým zámerom. Účelom návrhu zákona č. 377/2016 Z. z., ktorým sa zaviedol pojem osobný bankrot je riešenie úpadku fyzických osôb, ktorý predstavuje v Slovenskej republike významný ekonomicko-sociálny problém. Významným predpokladom na možnosť uchádzať sa v oddĺžení je platobná neschopnosť dlžníka. Tá sa predpokladá. Ide však o domnienku vyvrátiteľnú. Vyvrátená môže byť na začiatku konania samotným súdom alebo v rámci skúmania poctivého zámeru dlžníka na základe žaloby dotknutého veriteľa. Poctivý zámer sa vymedzuje jednak pozitívne a jednak negatívne. Obe vymedzenia sú v zásade postavené na demonštratívnych enumeráciách prípadov, kedy dlžník poctivý zámer má, resp. kedy ho nemá. Kontrolu poctivého zámeru môže iniciovať v zásade každý veriteľ, ktorý je oddĺžením dotknutý. Žaloba sa uplatňuje voči dlžníkovi, resp. voči jeho dedičom. Ustanovuje sa taktiež lehota na uplatnenie žaloby. Pozitívne rozhodnutie o zrušení oddĺženia má účinky erga omnes. Ustanovenia o poctivom zámere nabádajú súd, aby poctivý zámer neposudzoval len mechanicky, ale bol vedený pomocnými kritériami úvah, jeho prísnejšieho a miernejšieho posudzovania od prípadu k prípadu, a to najmä s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti.

22. Účelom oddĺženia podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov (ďalej len ZKR) nie je garancia úplného uspokojenia pohľadávok veriteľov, ktoré hoci riadne prihlásené i zistené boli v konkurze uspokojené iba čiastočne. Účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opäťovne postaviť na vlastné nohy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.01.2017 Sp. zn. III. ÚS 570/2016).

23. Žalobca počas prebiehajúceho súdneho konania zdôrazňoval splnenie formálnych podmienok na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. e), f), g) a h) ZKR, t. j. z dôvodu, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh (§ 166g ods. 2 písm. e) ZKR); v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť (§ 166g ods. 2 písm. f) ZKR); zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom (§ 166g ods. 2 písm. g) ZKR) a zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR). Medzi stranami tak vznikol spor o nepoctivom zámere žalovaného ako dlžníka v predmetnom konkurznom konaní.

24. Poctivý zámer súd skúma v rovine správania sa dlžníka po podaní návrhu na konkurz a oddĺženie (oddĺžovacie konanie). Správanie posudzuje v rovine ekonomickej, osobných pomerov a podľa súčinnosti poskytnutej v oddĺžovacom konaní. Súd zvažuje celkové správanie sa dlžníka po oddĺžení, či využil novú šancu alebo pokračuje v zadlžovaní. Pri nepoctivom zámere súd skúma správanie sa dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní, pričom skúma naplnenie konkrétnej skutkovej podstaty ustanovenia § 166g ods. 2 ZKR. V zmysle ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR spočíva bremeno dôkazu, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, na žalobcovi.

25. Súd v súlade s ustanovením § 166g ods. 3 ZKR prihliadal prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, nakoľko dlžník v minulosti mal skúsenosti s podnikaním a v súčasnosti pôsobí ako majster (tím líder).

26.1. Uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh, podľa názoru súdu nebol preukázaný.

26.2. Žiadna zo žalobcom tvrdených a preukazovaných skutočností nepreukázala také správanie sa dlžníka pred podaním návrhu, z ktorého by bolo možné usúdiť úmyselné privedenie sa do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh. Dlh žalovaného voči žalobcovi vznikol uzavretím zmluvy o pôžičke dňa 13.08.2008, stal sa splatným 16.12.2011 a bol judikovaný platobným rozkazom tunajšieho súdu č. k. 22Ro/236/2012-23 zo dňa 09.11.2012 s právoplatnosťou 06.12.2012 (bod 1/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia). Zákonná úprava oddĺženia sa dostala do právneho poriadku Slovenskej republiky s účinnosťou od 01.01.2006 (povolenie oddĺženia so skúšobnou dobou troch rokov a následné oddĺženie), pričom k výraznej zmene - zjednodušeniu právnej úpravy došlo s účinnosťou od 01.03.2017 (oddĺženie bez skúšobnej doby, súčasne s vyhlásením konkurzu). Zo samotnej skutočnosti, že žalovaný dlh nesplácal a v rokoch 2010, 2011 a 2012 realizoval prevody nehnuteľností vo svojom vlastníctve (bod 7/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia), ešte nemožno usúdiť, že pôžičku od žalobcu si vzal s úmyslom podať v budúcnosti návrh na konkurz a oddĺženie a dlh nesplatiť vôbec. K takému záveru logickým výkladom nemožno dospieť i s poukazom na skutočnosť, že návrh na oddĺženie formou konkurzu žalovaný podal až dňa 13.10.2020. Konanie žalovaného teda nemožno posudzovať ako účelové, majúce za cieľ požičať si finančné prostriedky od žalobcu s vopred daným úmyslom podať návrh na konkurz a oddĺženie. Rovnako súd nemal za preukázané, že by sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, keď bolo preukázané, že dlh neplácal od jeho splatnosti 16.12.2011 a návrh na oddĺženie formou konkurzu podal až dňa 13.10.2020. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že dlžník sa do platobnej neschopnosti priviedol úmyselne, znáša veriteľ. Na základe uvedeného sa súd nestotožňuje s argumentáciou žalobcu a má za to, že žalobca úmysel žalovaného priviesť sa do platobnej neschopnosti, t. j. že by sa žalovaný pred podaním návrhu pripravoval na splnenie podmienok oddĺženia, nepreukázal.

27.1. Uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, že v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, žalobca podľa názoru súdu nepreukázal.

27.2. Žalobca dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR odôvodňoval tým, že fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný

záväzok. Z hľadiska gramatického výkladu je zrejmé, že sloveso "plniť" je v tzv. nedokonavom vide, ktorý pomenúva dej, ktorý je nedokončený, stále prebieha, stále trvá. Predpokladom platobnej neschopnosti je skutočnosť, že fyzická osoba nie je schopná ani len čiastočne plniť svoj záväzok. Neschopnosť plniť svoj záväzok musí byť všeobecná. Musí byť zrejmé, že plnenie záväzku je pre dlžníka nemožné. Ak teda dlžník je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, nie je však ochotný ju hradiť, nie je možné takého dlžníka považovať za platobne neschopného. Súčasne uviedol, že v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu, nebola splnená zákonná podmienka - trvanie exekúcie na majetok dlžníka aspoň 1 rok (exekúcia u JUDr. Hermanovského, ktorá prebiehala od roku 2013 bola ukončená ešte predtým než dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu a nová exekúcia u JUDr. Šteinerovej začala de facto udelením poverenia exekútorovi teda 17.06.2020, teda trvala cca 4 mesiace).

27.3. S poukazom na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby obsiahnutú v ustanovení § 3 ods. 2 ZKR (Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný) je pravdou, že peňažnú pohľadávku bolo možné voči dlžníkovi vymôcť exekúciou, nakoľko má stály príjem, z ktorého sa v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu vykonávali zrážky vo výške, ktorá odôvodňuje záver o tom, že pohľadávka bola vymožiteľná. Na základe uvedeného však odpadá len predpoklad platobnej neschopnosti vyplývajúci z druhej vety, t. j. nemožnosti vymôcť pohľadávku voči dlžníkovi exekúciou, je potrebné preto skúmať, či žalovaný ako dlžník v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu bol platobne neschopný z dôvodu, že nebol schopný plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Súd sa nestotožňuje s odôvodnením žalobcu poukazujúcim na gramatický výklad slovesa "plniť", ktoré je v právnej norme uvedené tzv. nedokonavom vide (pomenúva dej, ktorý je nedokončený), z čoho podľa názoru žalobcu vyplýva, že ak dlžník je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, nie je však ochotný ju hradiť, nie je možné takého dlžníka považovať za platobne neschopného. Výklad pojmu „nie je schopný plniť“ Najvyšší súd Českej republiky podal pod bodom XIV. stanoviska (str. 181 /357/), kde ustálil, že tento znak úpadku je daný vtedy, ak u dlžníka objektívne nastala situácia, ktorá bráni uspokojiť pohľadávky veriteľov v stanovenej (zmluvnej, resp. inak určenej) lehote splatnosti, aj keby chcel. Podľa názoru súdu je preto potrebné platobnú neschopnosť dlžníka vykladať tak, že dlžník nie je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa riadne a včas a to aj v kontexte ostatných jeho dlhov. Súčasne má súd za to, že sa musí jednať o úhradu všetkých dlhov riadne a včas, pretože iný výklad by znamenal, že žiaden dlžník by nemohol žiadať o oddĺženie splátkovým kalendárom, v ktorom sa stály príjem dlžníka predpokladá a pri ktorom je s poukazom na § 166 ods. 1 ZKR rovnako predpokladom platobná neschopnosť dlžníka (podľa názoru súdu viazaná na plnenie dlhov riadne a včas, t. j. úplne a v lehote splatnosti).

27.4. Ani s tvrdením žalobcu, že v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu, nebola splnená zákonná podmienka - trvanie exekúcie na majetok dlžníka aspoň 1 rok (exekúcia u JUDr. Hermanovského, ktorá prebiehala od roku 2013 bola ukončená ešte predtým než dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu a nová exekúcia u JUDr. Šteinerovej začala de facto udelením poverenia exekútorovi teda 17.06.2020, teda trvala cca 4 mesiace), sa súd nestotožnil. Žalobca vychádzal z prísne formálneho výkladu ustanovenia § 166 ods. 3 ZKR, ktoré je podľa názoru súdu v rozpore so zámerom zákonodarcu, a súčasne by takýto výklad nebol ústavnou konformný. V tejto súvislosti poukazuje súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky Sp. zn. III. ÚS 72/2010, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálnemu zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (článok 152 ods. 4 Ústavy). Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že aj keď skutočne exekúcia na majetok žalovaného vedená súdnym exekútorom JUDr. Hermanovským, ktorá prebiehala od roku 2013 bola v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu ex lege zastavená a nová exekúcia vedená súdnym exekútorom

JUDr. Šteinerovou trvala v čase podania návrhu na oddženie formou konkurzu cca 4 mesiace, nemožno tvrdiť, že nebola splnená podmienka exekučného konania, v ktorom od vydania poverenia na vykonanie exekúcie uplynul aspoň jeden rok, nakoľko sa jedná o dve exekúcie ma vymozenie totožnej pohľadávky rovnakého oprávneného - žalobcu, z ktorej sa dve exekúcie nadväzujúce bezprostredne na seba stali len zásahom zákonodarcu, prijatím zákona č 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní. Zmena legislatívy, ktorá spôsobila prerušenie trvania jedinej exekúcie, podľa názoru súdu, nemôže byť pripočítaná na ťarchu žalovaného - dlžníka, ktorý nemohol dôsledok legislatívnej zmeny žiadnym spôsobom ovplyvniť. Je jednoznačné, že v konečnom dôsledku sa exekúcia na majetok žalovaného ako dlžníka - povinného v prospech žalobcu na vymozenie jednej pohľadávky, vedie od roku 2013. V záujme spravodlivého a ústavno konformného výkladu súd musí vec posúdiť komplexne a prihliadnuť na zámer zákonodarcu. Súd vedený týmito úvahami dospel k záveru, že posudzovanie otázky naplnenia znakov nepoctivého zámeru nezávisia len od naplnenia dikcie zákona a mechanického posudzovania, ale zákonodarca kladie dôraz na komplexné posudzovanie každého prípadu osobitne, zohľadňujúc osobitosti individuálnych skutočností a preto v tomto prípade nemožno tvrdiť, že nebola splnená podmienka exekučného konania, v ktorom od vydania poverenia na vykonanie exekúcie uplynul aspoň jeden rok.

28.1. Uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom, žalobca podľa názoru súdu nepreukázal.

28.2. Rovnako ako súd konštatoval v bode 24. odôvodnenia, žiadna zo žalobcom tvrdených a preukazovaných skutočností nepreukázala také správanie sa dlžníka pred podaním návrhu, z ktorého by bolo možné usúdiť, že žalovaný ako dlžník sa pri preberaní záväzkov spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom. Dlh žalovaného voči žalobcovi vznikol uzavretím zmluvy o pôžičke dňa 13.08.2008, stal sa splatným 16.12.2011 a bol judikovaný platobným rozkazom tunajšieho súdu č. k. 22Ro/236/2012-23 zo dňa 09.11.2012 s právoplatnosťou 06.12.2012 (bod 1/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia). Zákonná úprava oddženia sa dostala do právneho poriadku Slovenskej republiky s účinnosťou od 01.01.2006 (povolenie oddženia so skúšobnou dobou troch rokov a následné oddženie), pričom k výraznej zmene - zjednodušeniu právnej úpravy došlo s účinnosťou od 01.03.2017 (oddženie bez skúšobnej doby, súčasne s vyhlásením konkurzu). Zo samotnej skutočnosti, že žalovaný dlh nesplácal a v rokoch 2010, 2011 a 2012 realizoval prevody nehnuteľností vo svojom vlastníctve (bod 7/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia), ešte nemožno usúdiť, že pôžičku od žalobcu si vzal s úmyslom podať v budúcnosti návrh na konkurz. K takému záveru logickým výkladom nemožno dospieť i s poukazom na skutočnosť, že návrh na oddženie formou konkurzu žalovaný podal až dňa 13.10.2020, pričom splatnosť pôžičky, vyplývajúca z exekučného titulu, bola k 16.12.2011. Správanie sa žalovaného ako dlžníka pred podaním návrhu na oddženie formou konkurzu nemožno hodnotiť ako vedomé konanie so spoľahnutím sa na zákonnú možnosť riešiť dlh konkurzom.

29.1. Uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa, žalobca podľa názoru súdu preukázal.

29.2. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol platobným rozkazom tunajšieho súdu č. k. 22Ro/236/2012-23 zo dňa 09.11.2012 právoplatným dňa 06.12.2012 zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 36.514,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 36.514,- eur od 16.12.2011 do zaplataenia a nahradil mu trovy konania vo výške 2.190,50 eura titulom súdneho poplatku a právnenmu zástupcovi navrhovateľa trovy právneho zastúpenia vo výške 1.217,28 eura. Pohľadávka vyplývala zo zmluvy o pôžičke zo dňa 13.08.2008 uzavretej medzi stranami sporu (bod 1/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia). Žalovaný v rokoch 2010, 2011 a 2012 realizoval prevody nehnuteľností vo svojom vlastníctve (LV XXXX, XXXX. pre k. ú. F. bod 7/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia). Žalovaný mal tak už odo dňa uzavretia zmluvy o pôžičke dňa XX.XX.XXXX vedomosť o tom, že požičané finančné prostriedky bude povinný v budúcnosti vrátiť. Pokiaľ tak v rokoch nasledujúcich 2010, 2011 a 2012 realizoval prevody nehnuteľností vo svojom vlastníctve (a to najmä po dobe splatnosti dlhu dňa 16.12.2011), je jeho správanie potrebné hodnotiť ako nepoctivý zámer, nakoľko hodnota nehnuteľností mohla slúžiť na rezervu pre prípad finančnej tiesne pri splatnosti dlhu, resp. po splatnosti dlhu mohla slúžiť ako zdroj finančných prostriedkov na úhradu dlhu. Podľa názoru súdu by práve ponechanie si nehnuteľností za účelom ich speňaženia v prípadnej finančnej tiesni v budúcnosti, bolo správaním

sa dobrého hospodára majúceho na zreteli aj záujmy svojich existujúcich veriteľov. Žalovaný v rámci konania neuviedol súdu žiadne relevantné vysvetlenie svojho správania, ktoré by odôvodňovalo posúdiť súdu jeho správanie inak, ako nepoctivý zámer.

29.3. Na základe vyššie uvedeného exekučného titulu bolo vedené exekučné konanie súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským pod sp. zn. EX 569/2013, pričom exekúcia bola zastavená ex lege podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK uplynutím rozhodnej doby dňa 01.01.2020. V predmetnej exekúcii bolo vymožených 150,- eur (bod 2/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia), pričom napriek skutočnosti, že žalovaný bol od novembra 2016 zamestnaný v trvalom pracovnom pomere (bod 4/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia) a výška jeho zárobku predstavovala v roku 2020 sumu cca 1200,- eur (bod 3/, 5/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia), túto skutočnosť v exekučnom konaní súdnemu exekútorovi neoznámil, v dôsledku čoho nedošlo k vymáhaniu pohľadávky zrážkami zo mzdy (bod 9.3. odôvodnenia). Je pravdou, že exekučné konanie vedie súdny exekútor, ktorý vykonáva v rámci exekúcie šetrenie majetku dlžníka a rozhoduje o spôsobe vykonávania exekúcie. Povinný je však v rámci exekúcie povinný oznámiť súdnemu exekútorovi rozsah svojho majetku, t. j. aj oznámiť svojho platiteľa mzdy (54 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017), odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nesmie povinný nakladať so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení Exekučného poriadku podlieha exekúcii (47 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017) a najmä je povinný exekútorovi do jedného týždňa oznámiť, že nastúpil do zamestnania u iného platiteľa mzdy (85 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017), z čoho možno analogicky vyvodiť, že túto povinnosť má povinný aj pri nástupe do zamestnania po dobe nezamestnanosti. Skutočnosť, že súdny exekútor zrážky zo mzdy nevykonáva musel žalovaný jednoznačne vedieť z výplatných pásov. Takéto správanie žalovaného je potrebné hodnotiť ako nepoctivý zámer.

29.4. Po zastavení starej exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským (EX 569/2013), bolo vydané poverenie na vymoženie pohľadávky žalobcu 17.06.2020 pre súdneho exekútora JUDr. Evu Šteinerovú (171 EX/199/2020), pričom boli na základe príkazu na začatie exekúcie zo dňa 02.07.2020 a exekučného príkazu zo dňa 14.07.2020 vykonané zrážky zo mzdy žalovaného mesačne vo výške cca 900,- eur (bod 9.4. odôvodnenia). Až po realizácii zrážok zo mzdy žalovaný podal návrh na oddĺženie formou konkurzu (bod 6/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia) a to podľa jeho vyjadrenia z dôvodu, že zníženie jeho mzdy o exekučné zrážky znemožnilo úhradu iných jeho veriteľov (vyjadrenie jeho PZ na pojednávaní a bod 9.2. odôvodnenia). V konaní bolo preukázané, že žalovaný uhrádzal záväzky voči iným veriteľom, ktorých týmto neoprávnene zvýhodnil. Neobstojí obrana žalovaného, že ukrátenie žalobcu spôsobil súdny exekútor nečinnosťou pri vykonávaní exekúcie, a to s poukazom na povinnosti žalovaného ako povinného v exekúcii vyplývajúce mu z ustanovení § 47 ods. 2, 54 ods. 2 a 85 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017 (predposledná veta bodu 29.3. odôvodnenia). Takéto správanie žalovaného je potrebné hodnotiť ako nepoctivý zámer. Žalovaný v rámci konania neuviedol súdu žiadne relevantné vysvetlenie svojho správania, ktoré by odôvodňovalo posúdiť súdu jeho správanie inak, ako nepoctivý zámer.

30.1. Fyzické osoby majú možnosť sa zbaviť dlhov formou konkurzu alebo splátkového kalendára. t. j. majú právo voľby, ktorú formu oddlžovacieho konania si zvolia. Dlžník môže požiadať o vyhlásenie oddlžovacieho konkurzu na svoj majetok alebo môže žiadať o určenie splátkového kalendára. Voľba na riešenie jeho úpadku - platobnej neschopnosti bude závisieť od jeho majetkových pomerov, pričom musí hlavne zhodnotiť tú skutočnosť, či spĺňa podmienky na určenie splátkového kalendára. Oddĺženie formou konkurzu je primárne určené pre fyzické osoby bez majetku s minimálnym, resp. žiadnym príjmom.

30.2. V tomto prípade žalovaný disponoval a disponuje stálym príjmom z pracovného pomeru vo výške viac ako 1200,- eur mesačne, ktorá umožnila v poradí druhej exekúcii na majetok žalovaného, vedenej JUDr. Evou Šteinerovou pod sp. zn. 171 EX/199/2020 v prospech žalobcu ako oprávneného, vykonávať zrážky zo mzdy žalovaného mesačne vo výške cca 900,- eur (bod 9.4. odôvodnenia).

30.3. V rámci konkurzu správca zistil, že dlžník - žalovaný nemá žiaden majetok a konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu (bod 6/ nesporných tvrdení v bode 7. odôvodnenia). V konkurze si prihlásili pohľadávky veriteľa žalovaného: žalobca s pohľadávkou v celkovej výške 66.666,47 eura a Slovenská sporiteľňa, a.s. s pohľadávkou v celkovej výške 602,74 eura (bod 9.1. odôvodnenia).

30.4. Žalovaný využil právnu úpravu, primárne orientovanú na osoby, ktoré vlastnia málo majetku a majú nízke príjmy. Takouto osobou žalovaný však nie je. Ak by mal žalovaný so stabilným príjmom

skutočne poctivý zámer a úprimnú snahu riešiť svoje dlhy (a najmä dlh voči žalobcovi) v medziach svojich možností, využil by inštitút oddĺženia splátkovým kalendárom, ktorý má na vymáhateľnosť pohľadávok rovnaký právny účinok ako oddĺženie formou konkurzu, avšak pri tomto spôsobe oddĺženia dochádza k čiastočnému uspokojeniu veriteľov. Súd má na základe zisteného skutkového stavu za to, že splátkový kalendár by žalovanému bolo možné učiť, nakoľko by vzhľadom na výšku príjmu a v konaní preukázanej výšky dlhov, bol schopný počas nasledujúcich piatich rokov uhradiť minimálne 30% svojich nezabezpečených záväzkov (suma pohľadávok prihlásených veriteľov 67.269,21 eura, z čoho 30% predstavuje sumu 20.180,76 eura; ak by počas nasledujúcich piatich rokov dlžník poskytoval nezabezpečeným veriteľom finančné prostriedky vo výške zrážok zo mzdy, ktoré boli vykonávané v exekúcii, bol by schopný uhradiť sumu 54.000,- eur = 900x12x5), čo by bolo preukázateľne o 10% viac ako pri oddĺžení formou konkurzu, v ktorom nedošlo k žiadnemu uspokojovaniu. Žalovaný netvrdil ani neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukázali, že by určenie splátkového kalendára nebolo možné.

30.5. Nie je možné sa preto zbaviť pochybnosti, že žalovaný sa podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu snaží zbaviť svojej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvných vzťahov tak, aby nemusel uhradiť svojim veriteľom (najmä žalobcovi) ani časť ich pohľadávok. Treba zdôrazniť, že oddĺženie nesmie byť považované za spôsob zbavenia sa zodpovednosti za záväzky voči veriteľom. Vyššie uvedené podľa názoru súdu preukázateľne dôvodne spochybňuje poctivý zámer žalovaného a jeho úprimnú snahu o riešenie všetkých dlhov, nie len vybraných. Žalovaný neuviedol a predovšetkým nepreukázal také skutočnosti, ktoré by, a to treba zdôrazniť, objektívne znemožňovali uspokojenie jeho záväzkov.

30.6. Podľa názoru súdu v tomto prípade došlo k zneužitiu inštitútu oddĺženia žalovaným, pričom sa zároveň jedná o zásah do vlastníckeho práva žalobcu, nakoľko ho zbavuje možnosti byť uspokojený zo svojej pohľadávky bez akejkoľvek náhrady. Takéto konanie preto nemôže požívať právnu ochranu. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na skutočnosť, že rozhodnutie o povolení oddĺženia je dôvodom na bezodkladné rozhodnutie o zastavení exekúcie. Následkom zastavenia exekúcie je odblokovanie, napr. mzdy dlžníka, ktorou môže dlžník znova v plnom rozsahu disponovať.

31. Vychádzajúc z vyššie prezentovaných a uvedených úvah súd dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. Naopak, žalovaný v rámci konania neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobcu v otázke poctivého zámeru, ani žiadne tvrdenia, pre ktoré by mal súd hľadať na žalovaného miernejšie. Vyhodnotením dôkazov dospel súd k záveru, že existujú zákonné dôvody na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného a preto oddĺženie žalovaného zrušil.

32. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko bol žalobca v konaní plne úspešný, keďže súd žalobe vyhovel, priznal mu voči neúspešnému žalovanému právo na plnú náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave v dvoch rovnopisoch (§ 357 písm. m/ CSP). V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.